

291. Ó, halld, te zaklatott

Robert Lucas Pearsall
(1795–1856)

Ó, halld, te zak - la - tott szív, a

menny Ki - rá - nya itt! A zú - gó vész-nek

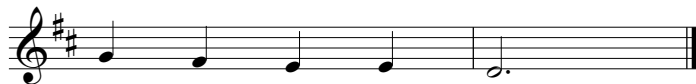
oszt - ja ke - mény pa - ran - csa - it. A

két-ség s bűn vad ár - ja sze - lí - den el - pi -

hen Az Úr pa-rancs-sza - vá - ra: „Bé -

kes - ség, csend le - gyen!”

2. Olykor bevégzi művét csodásan, hirtelen, Még harci kürt sem zendült, s már kész a győzelem. Mi csak ámulva nézzük a nagy, dicső csodát, Hogy Jézus bűnös éltet hogyan formálhat át.
3. Jön véres köntösében, tövissel homlokán, S lehull a bűn bilincse, amerre jár, nyomán. Kit Sátán tartott fogva, Így lesz boldog, szabad, S az égben angyalének dicséri az Urat.

4. De máskor úgy közelget titokban, nesztelen, Csendes hívó szavával mikor meg-megjelen. Türelmes szíve várja, a bűnös mit felel Az Ő szelíd szavára: „Jöjj hozzám, ó, jövel!”

5. Krisztus, Te nagy kegyelmed a mennynél is nagyobb, És oly dicső a szent fény, mely arcodról ragyog! Szívünk repes, ha látjuk csodás szerelmedet, S dalunk majd fönn az égben örökké zeng neked.

*Charitie Lees de Chenez (1841–1923) – Vargha Tamás
(1890–1968)*